

Női géphang: a számhoz nem tartozik előfizető. Ami még létező, mind

valami másnak a helyére áll.

Harcos Bálint

Szimuláció M

Nem, már nem emlékszem a részletekre, csak néhány szilánkra, hogy ott lapul továbbra is a megbántottságom iránta, ahogy elsőre még közönyt hazudva állok, ahogy ott „nem mutatom”, „tartom magam”, de váratlan ellágyulok, és az apátiám elárul, bókolásba átcsap, át, úgy hízelegve, mintha én kérném az ő bocsánatát, hisz ebből, ebből itt, hogy „ő meg én”, hiányzik egy bocsánat, és *teljesítem*, és a kérés már engem hagy el, a számat, na, szóval álltam ott, már múlt időben, ő meg itt, előttem, miközben unt és fesztelen mosolyt színlelve viccelődtem, évődtem?, azt hiszem, kioktattam valami ebben-abban, de nem beszéltem, épp ezért?, a kelletténél hangosabban, így és így nézett, ezt meg ezt mondta, mikor kéz, száj, pohár bor, ahogy beszélt, levágtam elől egy keveset a hajából, meghökkent, persze, de nyomban „lerázta”, vagy hogyan nevezzem, tűnődve csak babráltam a haját, forgattam a kezemben, markom sötétjébe szorították az ujjaim, vakon végighúztam begyeimet a túskebarna szálakon, majd hirtelen a tincset megpödörtem, hengerré sodortam, tekertem és tekertem, ezt, a szálait feszítve sorban, és míg csevegtünk, és az arcát néztem, ő meg az enyémet, a hajféreg lent megfeszült, és tömörebb lett és keményebb, kínjában összegömbült élve, mintha épp kövülne meg, aztán a henger áttetsző lett és sima, mint az üveg. „Nézd, át tudsz rajta látni”, és a fénybe fölmutattam, a cső két vége összenőtt, és rángott egyre, mozdulatlan, ezért, csurig az ujjamat az olló két szemébe öltve, elnyestem, és a műanyagból sárga lé spriccelt a földre, a folyadék kicsordult, már csak egy kevés maradt a héjban, a gumicsonk meg elkonyult, hevert petyhüdten és alétlan. Többé nem láttalak, de a nézésed néha földidéztem, azt sugallta, „tudom: tudod: *tudom*, ezt tartsad észben”, pedig dehogy tudtad, csupán fölizgatott ez, az előleg, és én csak ezt az űrt hittem az eleve adott erődnek.

Szürke hab

Mint a gyereksírás vagy a rák,
 azt hinnéd, vége, mikor
 hajnalodik újra, légcserélő
 huhog, üres energia
 sugall, hogy a hős-
 tenor *sikeresen szuicidált*,
 mindez pangó víz
 alá nyom, és reggel
 a szürke hab a szádig ér.

Tanulmányrészlet

Ha valóban magyar könyvet,
 akkor, úgymond, mint egy résen
 keresztül, ami történik és történt:
 mi a legkínzóbb? Mi *esik meg*
 mindig? Ez villámcsapás-
 ként köszönt be, mármint
 egy fellazult állapotból, hegyomlás,
 átmenet nélkül, a korszakok
 berendezkednek mozdulatlanra,
 szakadnak, traumák.
 Ki számára nyílik itt esély,
 kellően gyors ahhoz,
 hogy ábrázolható legyen
helyettesíteni? Mivelhogy
 egészségesen lassú folyamata
 egy pontba csődül össze.

